

i Appelleren ville jo væsentlig have den Opgave at tilføre Retten den yderligere Kundskab til den militære Side af Sagen, som Retten ikke maatte finde tilstrækkeligt givende ved det, der foreligger fra den underordnede Krigsret. Men det vil lige saa vel kunne gøres med 3 Medlemmer som med 4, saa af den Grund er der ikke nogen Anledning til at beklage, at Antallet er indskrænket fra 4 til 3.

I nær Forbindelse hermed skal jeg berøre et Forslag, der var fremme i det andet Ting, stillet af et Mindretal, men som ikke gik igennem. Der blev foreslaaet, at den ene af Officererne skulde erstattes med en Stabssergent i Tilfælde, hvor en Mand af Underklasserne stod for Overkriksretten. Dette Forslag kan jeg ubetinget give min Tilslutning, og jeg tænker at optage det, hvis ingen anden vil gøre det, og hvis jeg kan faa fornøden Støtte dertil. Stabssergentklassen er en Befalingsmandsklasse, som man vanskeligt kan vise for meget Hensyn, ja, jeg fristes til at sige: i Almindelighed slet ikke kan vise for stor Tillid. Det gaar min Erfaring ud paa. At sætte en Stabssergent ind som Medlem, naar det er en Underofficer eller menig, der er for Overkriksretten, tror jeg fra vedkommendes Side vil blive hilst med Glæde. Der er ogsaa Sager, navnlig hvor det drejer sig om Forseelser, eller hvad der vel her mest vil blive Tale om, Forbrydelser begaaede af Underofficerer, hvor et saa intimt Kendskab til netop denne Klasses specielle Forhold, som de gamle Underofficerer sidde inde med, kan være af Betydning for Retten. Jeg finder derfor, at det er et ubetinget anbefalelsesværdigt Forslag. Af de Ændringer, der ere indførte i det andet Ting i Afsnit II, er en, der gaar i lignende Retning, nemlig en Bestemmelse om, at allerede i Forhøret skal en Underofficer indtræde som Bisidder, af meget ringe Betydning. Bisidderen i Forhøret er faktisk ikke andet end et Vidne, der ikke har nogen som helst aktiv Rolle at spille. Men da man jo kan tænke sig de Følelser, hvormed den underordnede, menige eller Underofficer, der stilles til Forhør, betragter hele Forhøret, og man kan sige sig selv, at vedkommende vil føle sig ligesom lidt sikrere, naar han ser en af Underklasserne som Medlem af Forhøret, saa kan man kun anbefale denne Forandring som en Forbedring. — Det samme gælder en Ændring i § 4, skønt det paa en Maade er den omvendte Vej, man der er gaaet, idet man har ladet Klassen me-

nige forsvinde af Krigsretten, saaledes at denne ikke er besat med nogen lavere Grad end Underofficerer, saafremt det er Underofficerer, der stilles for Retten. Dette er jo egentlig i fuld Konsekvens med, hvad der allerede i den nugældende militære Retspleje er Tilfældet paa flere andre Omraader, naar Officerer stilles for Retten. Det forekommer mig derfor at være en fuldstændig rigtig Bestemmelse.

Bestemmelsen om, at hver Dommer skal have en Stemme i Stedet for, at der, som nu, stemmes klassevis, er i Grunden kun en videre Udførelse af, hvad der kan finde Sted nu, idet to Medlemmer af samme Klasse, naar de ikke kunne enes om den samme Dom, ogsaa have Ret til at stemme hver for sig. — En yderligere Konsekvens af dette forekommer det mig, at det vilde være — det er ganske vist noget, der ikke falder ind under selve Loven, men under dens Udførelse i Praxis — om man i det hele taget ikke altid behøvede dette uhyre store Apparat, som Overkriksretten er, 13 Medlemmer foruden Auditøren.

Det vil vistnok kunne udføres akkurat med samme Paalidelighed, naar hver Klasse kun tæller 1 Medlem, saaledes at man omtrent kommer ned til det halve Antal. Det vil især gælde de mange smaa Sager, som ligge rent og klart for. Jeg har aldrig kunnet opdage, at der var noget virkelig at naa, hverken med Hensyn til Sagens bedre Vurdering eller med Hensyn til Betryggelsen for den anklagede derved, at man indrettede Domstolen med et saa kolossalt stort Antal Medlemmer.

I § 6 er der i det andet Ting indført en lille Forandring, der forekommer mig at være en Forbedring. Jeg indrømmer dog, at der er et Punkt i denne Paragraf, som jeg ikke forstaar. Der staar, at naar Undersøgelsen er endt, skal Jurisdiktionschefen eller Rettens Formand osv. Men i de militære Sager er der jo slet ikke nogen Ret, naar Forhøret, som ikke er nogen Domstol, er sluttet. Da gaa Præsens og Auditøren til Jurisdiktionschefen og aflægge Rapport. Der eksisterer ikke nogen Ret, før Krigsretten er nedsat, altsaa kan der heller ikke være nogen Retsformand, og det vil derfor være nok, naar der staar Jurisdiktionschefen. Jeg skal dog indrømme, at der muligvis er andre Forhold, hvor der er permanente Retter, saaledes f. Eks. maaske indenfor Marinen, hvor der altsaa maaske er en saadan Retsformand.

Der er endnu vedrørende Sagernes